

1

Plíce mu hořely, jako by nedýchal vzduch, ale dusivý rudý prach, který plival na každém kroku. Ty kroky ho nevedly nikam. Ocítl se přímo uprostřed nicoty, to dobře věděl. Byl uprostřed prázdnoty, a stejně ho svět rdousil, nízké větve se po něm natahovaly, aby si vybraly svou daň, aby ho tu udržely natrvalo.

Skoro se to stalo. Jenže unikl. A teď utíkal jako o život. Taková běžná fráze, nikdy by ho nenapadlo, že ji prožije doslova. Vlastně si už ani nepřipadal živý, zdaleka ne. Drtil ho strach, že ho chytí, soustředil se na každý krok, na každé šplhání po kamenitém svahu, na každý prudký sestup mezi stromy. Cítil se jako zvíře, ovládaný základními instinkty přežití, rozeznával jen nebezpečí a bezpečí.

Dlouhé prsty nesmlouvavého slunce se natahovaly mezi stromy, opékaly zem, kdekoli na ni dosáhly, pokrývaly ji strakatými skvrnami světla, ale neukazovaly žádnou zářící stezku ke svobodě, jen stromy a kamení, stromy a další zatracené kamení. Neměl tušení, jestli míří k civilizaci, nebo dál do vnitrozemí.

U další skály, sežehnuté sluncem, mu křeč sevřela lýtka, jako by ho ještě tížily okovy. Myslel si, že se toho chladného rezavého kovu nezavíjí, dokud se ho šílenec nerozhodne zabít. Nemůže se teď zastavit. Přes bolest, únavu a ochromující nedostatek vzduchu v plících se nemůže vzdát. Zastavit se by znamenalo umřít.

Vpředu zahlédl mezi stromy mezeru. Doufal, že je to konec pekla, že tam najde silnici, farmu, nebo aspoň prašnou cestu, cokoli, co by znamenalo skutečný svět. Přinutil se pořádně nadechnout a vyrazil za světlem. Noha došlápla na kámen, spočívající nerušeně

v zemi snad celá staletí. Ztratil rovnováhu, máchl rukou do prázdna. Ramenem narazil do stromu, kmen se otrásl, ale zůstal stát. I jemu se povedlo udržet se na nohou.

Stromy se rozestoupily. Do očí se mu opřelo sluneční světlo, sen o dosažení civilizace se rozplynul. Dostal se jen na malou paseku s pěti nebo šesti zřetelnými políčky kypré půdy, měla pravidelný tvar a vypadala jako... hroby. Věděl, že pokud se nepohne dál, brzy v jednom taky skončí.

Napřímil se. Celé tělo ho bolelo, oblečení měl propocené. Obešel pohřebiště, aniž od něj odtrhl oči, a pustil se do krajiny, jíž vedly zase jen stromy a skály. Málem jako by se obloukem vrátil zpátky.

Země se tu znovu zvedala, nohy stejně jako plíce protestovaly proti další námaze. Slabé namodralé chvění vzduchu na jasné obloze v dálce naznačovalo vrchol kopce, vyhlídku, ze které se zorientuje.

Snažil se potlačit vzpouru nohou a plic, a přitom přehlédl zkroucený kořen stromu. Zhroutil se, kyprá hlína pád neztlumila, byla tam jen nepoddajná spečená zem pokrytá prachem. Potlačil bolestný výkřik, ale zradila ho ozvěna jeho heknutí, zesílená tvrdou zemí, utopila cvrlikání ptáků, hmyzu i kroky jeho potenciálního vraha.

Vršek kopce mu přinesl další zklamání. Žádný výhled, jen kolmý třímetrový sráz. Zděšeně se rozhlédl a poznal, že žádná bezpečná cesta dolů nevede.

Náhradní trasu už objevit nestačil. Prudká rána do zad ho tvrdě srazila k zemi. Překulil se a na levou tvář mu dopadla pěst. Rána šla zešikma, ale přinutila ho na okamžik zavřít oči. Zaťal pěst a pořádně se rozmáchl. Dopadla na něco tvrdého, snad na rameno. Útočník mu na oplátku zaryl koleno do svalu na stehně. Bolest ho přiměla otevřít oči. Viděl rozmazaně, bez rozmyslu a bez pořádné koordinace se několikrát horečně rozmáchl pěstmi. Občas našly cíl, občas jen prolétly vzduchem. Ale za každý úder se mu dostalo dvojnásobné odplaty, přesně zacílené silné tupé rány do hlavy a do krku, až se mu před očima roztočil kaleidoskop barev. Soupeř mu rval vlasy, praskal mu hlavou o tvrdou, nepoddajnou zem. Začínalo se mu zatmívat před očima, mozek se chystal vypnout. Pokud omdlí, je s ním